

Inhoud

Nieuwe vrienden	5	Op bezoek	107
Een monster	7	Museum	109
De ontmoeting	13	Ziek	116
Naar de kapper	19	Tandarts	123
Feestje	23	Kat	130
Zwemles	30	Knutselhoek	136
School	36	Riddergevecht	142
De bouwhoek	42	Naar de bieb	148
Prikje	47	Op bezoek	154
Alleen naar de winkel	53	Speelgoedwinkel	161
Logeren	60	Dina's feestje	168
In het ziekenhuis	67	Dierentuin	174
Weer thuis	73	Toneel	181
Nieuwe schoenen	82	Bruiloft	187
Restaurant	91	Muziek	193
Boswandeling	98	Oom	200

Een monster

Vinnie ligt al heel lang in bed. Hij kan maar niet slapen. Er is namelijk iets vreemds aan de hand in zijn kamer. Af en toe hoort Vinnie zachte geluidjes. En soms denkt hij dat hij iets ziet lopen bij de kast.

Ze wonen net een week in dit huis. Vinnie moet nog erg wennen. Het doortrekken van de wc klinkt hier anders dan in hun oude huis. De verwarming tikt anders, en de wind die om het huis waait klinkt veel harder. De geluiden die hij in zijn kamer hoort zijn ook vreemd. Die horen niet bij een ding. Die horen bij iemand.

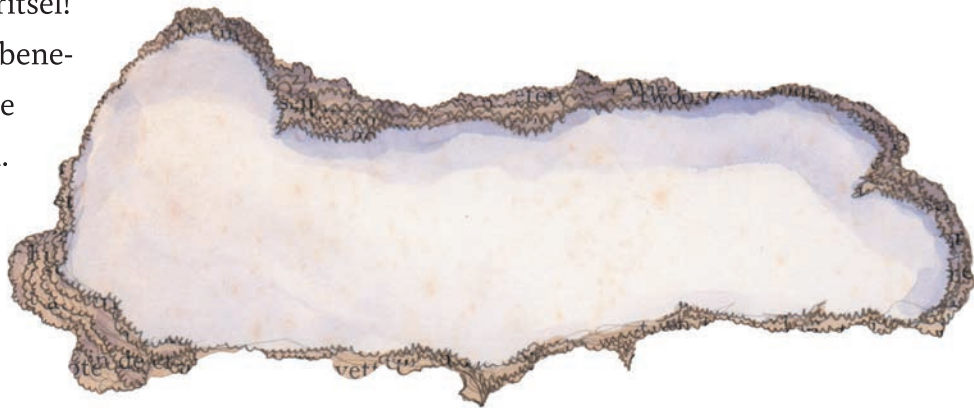
Eerst dacht Vinnie dat er een muis in zijn kamer woonde, maar mama zei dat dat niet kon. Ze heeft overal gekeken en er liggen nergens muizenkeuteltjes. Toch hoort Vinnie af en toe geritsel!

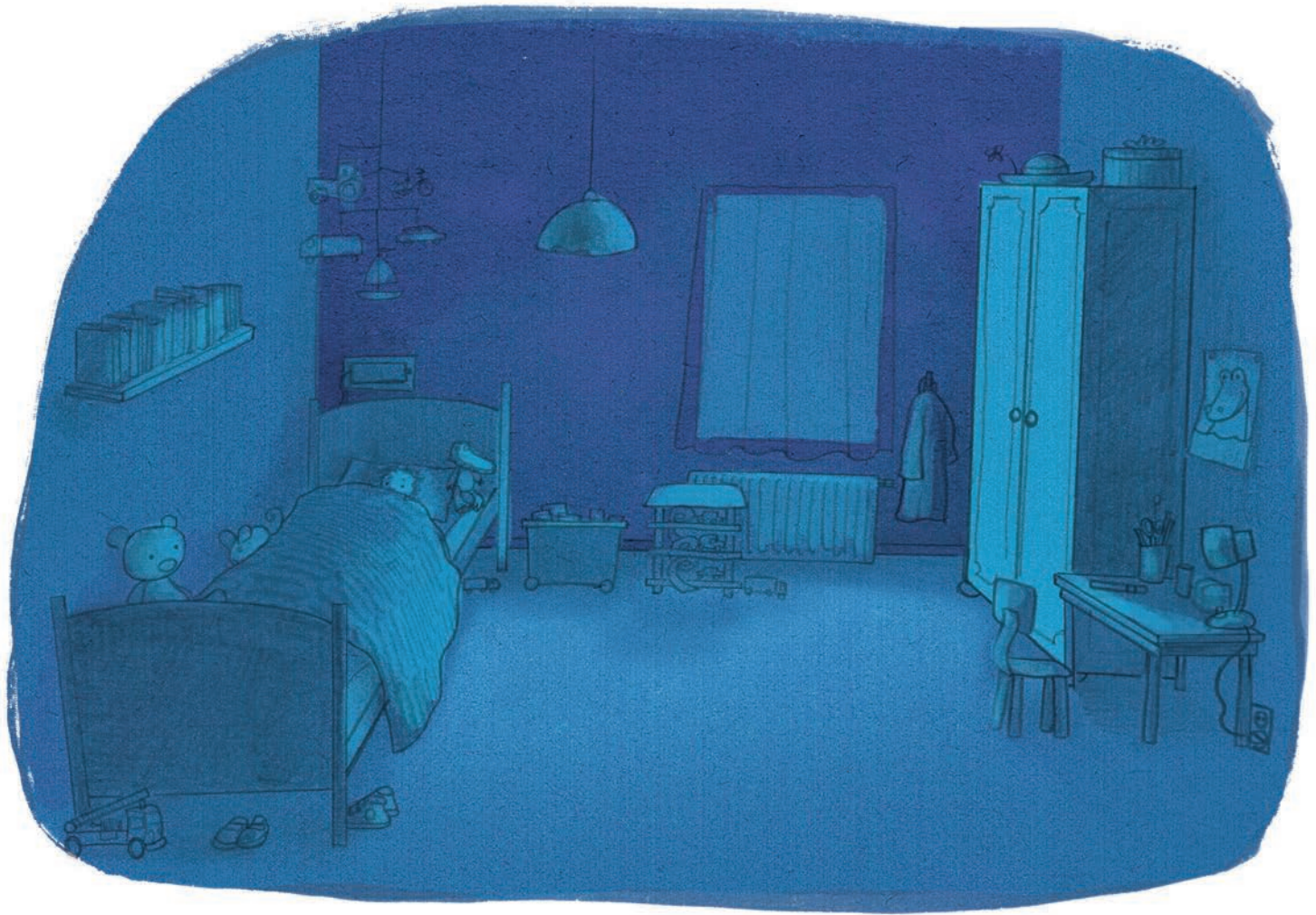
Papa en mama kijken beneden televisie, maar Vinnie kan niet naar ze toe gaan. Dat heeft hij namelijk al een paar keer gedaan. Eerst om te zeggen dat hij geknisper hoorde.

Vervolgens om te zeggen

dat hij getrappel van pootjes hoorde.

Daarna om te zeggen dat hij zeker wist dat er een monster in zijn kamer woonde. Nu mag hij niet meer komen zeuren. Vinnie begrijpt er niets van.

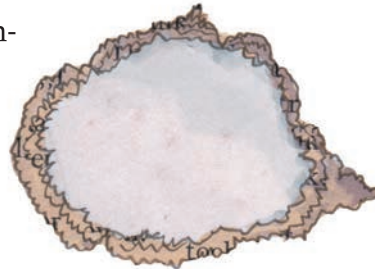

Hij is toch niet aan het zeuren?! Als er geen muis in zijn kamer woont, moet het wel iets anders zijn! Een monster! Nou ja, het is waarschijnlijk een klein monster-tje. Maar kleine monstertjes kunnen ook gevaarlijk zijn.

Vinnie gaat diep onder zijn dekbed liggen en knijpt zijn ogen stijf dicht. Hij móét slapen. O nee, hij moet juist niet gaan slapen. Want als hij slaapt, hoort hij het monstertje niet meer. Hij kan beter wakker blijven. Want wat als het monstertje naar hem toe komt en op zijn bed springt? Vinnie doet zijn ogen gauw open. Ja! Daar is het geluid weer. Eerst hoort hij geritsel. Dan hoort hij getrappel. En dan... Is dat... geknabbel? Knabbelt het monstertje ergens aan? Wat moet hij nu doen? Toch maar weer naar beneden gaan en zeggen dat hij bang is? Nee. Dat mag niet van papa en mama. Als het monstertje straks maar niet op zijn bed klimt! Hij moet iets verzinnen om het tegen te houden!

Vinnie pakt zijn knuffelbeer. De beer is heel groot, bijna zo groot als de onderste helft van Vinnie. Hij zet de beer bij het voeteneind van zijn bed. Dan pakt hij Krok, zijn knuffelkrokodil. Die zet hij naast

zijn kussen. Een krokodil in het donker ziet er vast eng uit. Daar zal zelfs een monster bang van worden. Dan krijgt Vinnie nog een idee. Heel voorzichtig glijdt hij zijn bed uit. Voor de zekerheid houdt hij Krok met één hand vast. Als hij nou eens al zijn playmobilpoppetjes voor zijn bed zet? En natuurlijk ook al zijn legopop-petjes! Hoe meer, hoe beter. Voor de zekerheid zet hij de ridders vooraan. Vinnie werkt door tot er een heel leger voor zijn bed staat. Hij kijkt tussendoor steeds om zich heen, maar hij ziet gelukkig geen monster. Als hij klaar is, gaat hij weer in bed liggen. Hij trekt het dekbed helemaal over zich heen, zelfs over zijn hoofd. Zo kan niemand hem zien. Ook het monstertje niet.

‘Ik kan nog steeds niet slapen,’ zegt hij even later tegen Krok.

‘Snotteflos! Als je het nou gewoon eens probeert?’ antwoordt een klein stemmetje.

Vinnie begrijpt er niets van. Hoorde hij nou echt iets? Was dat een echte stem? Wat betekent snotteflos? Of is hij toch al in slaap gevallen en droomt hij dat iemand ‘snotteflos’ tegen hem zegt?

‘Ga nou maar slapen,’ hoort hij het stemmetje zeggen. ‘Je hoeft niet bang te zijn. Echt niet. Ik doe je niets. Ik zal goed op je passen.’

Heel voorzichtig tilt Vinnie zijn dekbed een klein stukje omhoog. Hij ziet al zijn poppetjes voor het bed staan. Zou een van die poppetjes iets gezegd hebben? Dat kan toch helemaal niet? Zie je wel, hij is dus aan het dromen. Hij droomt een gekke

droom over pratende poppetjes. Dat betekent dat hij toch in slaap is gevallen. Vinnie draait zich om en doet zijn ogen dicht.

Wanneer Vinnie de volgende ochtend wakker wordt, kijkt hij verbaasd om zich heen. Beer zit nog bij het voeteneind. Krok staat nog naast zijn kussen. Maar zijn poppetjes, die gisteravond nog netjes als een leger voor zijn bed stonden, zijn allemaal verdwenen! Ze zijn weg!

Vinnie springt meteen uit bed. Het is koud. Vlug trekt hij zijn warme badjas aan. Dan voelt hij ineens iets raars. In de rechterzak van zijn badjas zit een poppetje! En er zit er ook een in de linkerzak! Dan ziet Vinnie dat er op zijn tafeltje een heleboel poppetjes staan. En op de vensterbank. En er staan er een paar op zijn stoel. En... hij ziet er ook een paar in zijn sloffen zitten. Er staan twee poppetjes boven op zijn brandweerauto. Er liggen vier poppetjes tussen de houten blokken. Wat een bende! Iemand heeft vannacht met zijn poppetjes gespeeld. Wie heeft dat gedaan? Dat was vast geen monster. Monsters spelen niet.

Vinnie stopt alle legopoppetjes in de legodoos. Dan stopt hij alle playmobilpoppetjes in de playmobildoos. Wanneer mama hem roept voor het ontbijt, heeft Vinnie alles opgeruimd. Gelukkig maar, want mama houdt helemaal niet van troep. Voor Vinnie naar beneden gaat, tuurt hij nog een keer naar alle hoekjes in zijn kamer. En onder het bed. En onder de kast. Hij ziet niemand. Maar Vinnie weet zeker dat er iemand in zijn kamer woont. Het is geen muis. Het is geen monster. Maar wat is het dan wel?

De ontmoeting

Vinnie denkt de hele dag aan de geluiden en de rommel in zijn kamer. Woont daar nou een monstertje, of niet? Vanochtend wist hij zeker dat het geen monster kon zijn. Monsters spelen toch niet met poppetjes! Of wel? Maar nu het weer bijna bedtijd is, begint Vinnie toch een beetje te twijfelen. Hij krijgt er zelfs buikpijn van.

‘Je ziet een beetje bleek,’ zegt mama. ‘Gisteravond kwam je ook zo vaak naar beneden. Geen wonder dat je nu zo moe bent. Vanavond blijf je boven, hoor!’

Vinnies knieën voelen wiebelig aan als hij zijn kamer in gaat. Hoort hij iets? Ziet hij iets? Ja! Hij ziet iets heel raars! Zijn hele kamer ligt bezaaid met sokken! Hoe kan dat nou? Dat heeft hij niet gedaan. Er hangt zelfs een sok over het dak van zijn garage. Vinnie raapt een sok op. Hij ziet nu nog iets vreemds. In de sok zitten gaten. Kleine ronde gaatjes, maar ook grotere vierkante gaten. Gisteren was de sok nog heel. Dat weet hij zeker. En... ziet hij dat goed? Ja! Aan de bovenkant van de sok is het randje af. Gisteren zat er nog een groen randje aan. En nu niet meer. Het lijkt wel alsof dat randje er door heel scherpe tandjes af is geknabbeld. Vinnie laat de sok op de grond vallen en springt op zijn bed. Hij grijpt Krok vast.

‘Zie je nou wel,’ fluistert Vinnie tegen Krok. ‘Ik wist het. Er is iemand in mijn kamer. Iemand maakt hier troep.’

‘Nee hoor, dat klopt niet,’ zegt een zacht stemmetje. ‘Er is iemand in mijn kamer.’

Vinnie duikt geschrokken onder zijn dekbed. Was dat hetzelfde stemmetje als gisteren? 'Ik durf niet te kijken,' fluistert hij tegen Krok. 'Jij wel?'

'Snotteflos! Als je het nou gewoon eens probeert?' zegt het stemmetje. 'Je kunt best tevoorschijn komen, hoor. Ik ben echt niet eng. Als er iemand eng is, ben jij het wel. Jij bent zo groot.'

Heel langzaam kruipt Vinnie onder zijn dekbed vandaan. 'Ik, groot?'

'Ja, jij bent wel vier meter lang, denk ik. Of misschien wel tien meter?' zegt het stemmetje.

'Ik weet het niet precies,' zegt Vinnie. 'Ik ben iets langer dan Dina. Dat weet ik wel.'

'Wie is Dina?' vraagt het stemmetje.

'Dina is mijn beste vriendinnetje,' antwoordt Vinnie.

Dina en Vinnie zitten bij elkaar op het kinderdagverblijf en nu wonen ze ook bij elkaar in de buurt. Dina woont aan de overkant van het pleintje.

Vinnie gaat op de rand van zijn bed zitten. Voor de zekerheid houdt hij Krok nog steeds stevig vast. Wie praat er tegen hem? Deze keer weet Vinnie zeker dat hij niet droomt. Dus er moet iemand in de buurt zijn! Maar waar?

'Ik ben hier,' zegt het stemmetje. 'Onder de kast.'

Vinnie glijdt van zijn bed af en gaat plat op de grond liggen zodat hij onder de kast kan kijken. Eerst ziet hij een lang spits neusje. En aan dat neusje zit een kopje met kleine kraallogjes. En onder dat kopje zit een lijfje met pootjes en een rommelige vacht.

'Je bent helemaal geen monster,' zegt Vinnie.

‘Nee, natuurlijk ben ik geen monster,’ zegt het beestje.

‘Maar wat ben je dan wel?’ vraagt Vinnie.

‘Ik ben geen wát. Ik ben een wíé,’ zegt het beestje. ‘Ik ben Flos.’

Vinnie weet niet wat dat is, een Flos. Maar nu weet hij het zeker: het is geen monstertje. Flos ziet er aardig uit.

‘Woon je hier?’ vraagt Vinnie. ‘Waarom zei je dat dit jouw kamer is? Het is toch mijn kamer?’

Het beestje steekt zijn kopje onder de kast uit. Vinnie kan zijn neusje bijna aanraken.

‘Ik woon hier al een tijdje. Maar toen kwam jij er wonen. Eerst woonde ik in een doos. Maar die hebben jouw grote mensen weggegooid. Dus nu woon ik in jouw kast, in een boek,’ zegt Flos.

Er stonden inderdaad veel lege dozen in het huis toen ze erin kwamen wonen.

Dat weet Vinnie nog wel. Papa mopperde omdat de vorige bewoners zoveel troep hadden achtergelaten. Die dozen hebben papa en mama allemaal weggegooid. Maar een van die dozen was dus eigenlijk van Flos!

‘Sorry,’ zegt Vinnie. ‘We wisten niet dat het jouw doos was.’

‘Dat is maar goed ook,’ zegt Flos. ‘Niemand mag weten dat ik hier woon. Jij mag het eigenlijk ook niet weten. Het is een geheim.’

‘Maar nu weet ik het toch,’ zegt Vinnie.

‘Als je het maar aan niemand doorvertelt,’ antwoordt Flos. ‘Ik blijf hier ook niet meer zo lang. Zodra ik weet waar ik eigenlijk woon, ga ik weer weg. Dus je hoeft het aan niemand te vertellen. Ook niet aan jouw grote mensen. Afgesproken?’

‘Weet je niet waar je eigenlijk woont?’ vraagt Vinnie verbaasd. ‘Ben je dan ver dwaald?’

Het beestje snuft. Moet het nou huilen?

‘Ik ben per ongeluk een beetje de weg kwijt,’ zegt Flos. Hij wrijft met zijn pootjes over zijn wangetjes.

Vinnie vindt hem een beetje zielig. ‘Goed,’ zegt hij gauw. ‘Ik vertel aan niemand dat je hier woont. En als je wilt, help ik je je huis te zoeken.’

Flos kruipt onder de kast vandaan en gaat vlak voor Vinnie staan. ‘Echt waar?’ vraagt hij. ‘Beloofd?’ Hij legt een pootje op Vinnies hand. Het kriebelt een beetje, maar het voelt ook zacht. Het is alsof ze elkaar de hand schudden, zoals grote mensen vaak doen.

‘Beloofd,’ zegt Vinnie. Hij wappert met zijn sok voor het neusje van Flos. ‘Heb jij aan mijn sok geknabbeld?’

‘Ja,’ zegt Flos. ‘Hij was erg lekker.’

‘Maar dat mag echt niet, hoor!’ zegt Vinnie. ‘Met al die gaten kan ik mijn sokken toch niet meer aantrek-

